SVĒTDIENAS VĒSTIS

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZES LAIKRAKSTS

2018/05 (113)

Aivars Vīksniņš – OTBD evaņģēlists

Ar Aivaru Vīksniņu sarunājās Inga Plūmīte | *6. lpp*

Būt piederīgam un mīlēt savu novadu

Antra Purviņa | *4. lpp*

Foto: pixabay.com

MĪLESTĪBA NAV MIRUSI

Ar 80 jauniešu piedalīšanos un brīnišķīgām atsauksmēm ir noslēdzies ikgadējais jauniešu festivāls "Mīlestība nav mirusi", kas no 4.-6.maijam norisinājās Ogres Valsts ģimnāzijā. Caur savām uzrunām un dzīves stāstiem jauniešus iedrošināja Latvijas hokeja leģenda Artūrs Irbe kopā ar sievu Madaru, basketbola treneris Artūrs Visockis-Rubenis, kā arī grupas "MyRadiantU" solists Jānis Driksna. Tāpat festivāla dalībniekiem bija iespēja dzirdēt kustības "Īsta Mīlestība Gaida" lektorus, auglības speciālisti Annu Suhanovu, kā arī garīgo padomdevēju Aiju Grīnbergu. Ar muzikālo izpildījumu pasākumā uzstājās jaunieši no Ogres, Lielvārdes un Rīgas, bet pasākuma vadītāji bija Lūkass un Laura Baloži.

Hokeja leģenda Artūrs Irbe ar sievu Madaru (Foto: Voldemārs Polis)

Pasākuma pēcanketā 93% jaunieši apliecinājuši izvēli taupīt savu ķermeni šķīstu no seksuālām attiecībām līdz laulībām priekš dzīves drauga, kamēr 7% par to vēl domā. Festivālā piedalījās jaunieši ne tikai no Ogres un Rīgas apkārtnes, bet arī no Liepājas, Kuldīgas, Valmieras, Gulbenes u.c. Latvijas vietām.

Festivālu organizē biedrība "Īsta Mīlestība Gaida" sadarbībā ar brīvprātīgajiem jauniešiem, ar mērķi iedrošināt Latvijas jauniešus atbildīgi izturēties pret attiecībām ar pretējo dzimumu un pārdomāti izvēlēties sev nākotnes dzīves draugu.

Vairāk informācija:

www.istamilestibagaida.lv

Jānis Driksna no "MyRadiantU"

KURŠ VĒLAS DZĪVOT MŪŽĪGI?

"Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet tam būtu Mūžīga Dzīvība." *(Jāņa evaņģēlijs 3:16)*

Savā laikā mūzikas grupa "Queen" izpildīja dziesmu "Kurš vēlas dzīvot mūžīgi?" ("Who wants to live forever?"). Šī bija tituldziesma seriālam "Kalnietis", kuru kā jaunietis mēdzu skatīties. Man toreiz likās intriģējoši, ka filmais galvenais varonis Dankans Makleods patiesībā bija vairāk kā 400 gadus vecs (lai gan pēc izskata bija vīrietis labākajos gados). Viņš bija "kalnietis" jeb, respektīvi, tas, kurš ir nemirstīgs, kamēr cits "kalnietis" viņu neuzvar un neatņem viņam gan spēku, gan dzīvību. Skatoties šo seriālu vēl kā neticīgs cilvēks, apskaudu šo filmas varoni, jo, redz, viņam ir iespēja dzīvot mūžīgi, bet mums ir jāmirst. Šī doma man palika kā neatbildēts jautājums manā sapratnē par nemirstību un mūžīgo dzīvību.

Meklējot atbildes uz savu jautājumu, biju pievērsies dažādām teorijām – citplanētiešu eksistencei, budisma idejām par saplūšanu ar Visumu, apstākļu kontrolēšanai ar dažādiem māņticības paņēmieniem – zīlēšanu, horoskopiem, talismanu nēsāšanu. Tā kā šīs teorijas man visas likās tikai teorētiski pieņēmumi, bet ne skaidra realitāte, mani garīgie meklējumi turpinājās. Biju redzējis, ka baznīcas cilvēki "met krustus", tāpēc sāku pirms gulēšanas praktizēt arī to. Vairāk gan kā ārišķīgu darbību, bez īpaša sirds piedzīvojuma.

Tikai tad, kad savas sievas Lienes dēļ sāku iet uz Ogres baptistu draudzes dievkalpojumiem, es sadzirdēju atbildi par nemirstību un mūžīgo dzīvību. Augstāk lasāmais Bībeles pants principā satur galveno Svēto Rakstu vēsti par to, ka Mūžīgā Dzīvība jeb "nemirstība" ir Jēzū Kristū, un ticība Viņam dara mums šo Dzīvību pieejamu. Kopš tā brīža es pārstāju savu paļāvību likt uz to, ko man zvaigznes "rāda" vai uz NLO, kas aizvedīs uz nezināmu zvaigznāju. Es izvēlējos noticēt Personai, kuras dzīve, vārdi un darbība ir bijusi pārāka par jebkādu cilvēcisko darbību mūsu pasaulē. Dieva Dēla mērķis bija kļūt priekš mums par Ceļu pie Dieva Tēva, par Patiesību, kas atklāj realitāti par dievišķo un par Dzīvību, kas spēj padarīt mūs nemirstīgus.

Ja manis pieminētajā seriālā vienam "kalnietim" bija jāmirst, lai otrs paliktu nemirstīgs, tad Jēzus Kristus pats izvēlējās mirt pie krusta mūsu grēku dēļ, lai mums būtu pieejama Viņā mītošā Mūžīgā Dzīvība. Tā kā Jēzus pats ir šīs Dzīvības devējs, Viņš trešajā dienā augšāmcēlās, lai kļūtu par Mūžīgās Dzīvības devēju ikvienam, kas pie Viņa vēršas.

Kopš savu dzīves likteni un nāves problēmu esmu uzticējis Jēzum Kristum, manā dzīvē ir pazudušas bailes no nāves, kauns par pagātni un ir atnākusi drošība par nākotni. Tas viss ir pateicoties Dieva mīlestībai, kas tapusi redzama, sūtot Savu Dēlu par mūsu dvēseles Glābēju. Vai tu šim Glābējam esi uzticējies? Vai tu esi lūdzis, lai Jēzus Kristus piedod tavu grēkus un ienāk tavā dzīvē ar Svēto Garu? Ja nē, tad aicinu tevi nekavēties un nākt pie Viņa lūgšanā, lai tev vairs nav jāsatraucas par savas dvēseles drošību un lai tev būtu pārliecība, ka Jēzus Kristus ir tas, kas spēj padarīt tevi mūžīgi nemirstīgu!

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes mācītājs
Dainis Pandars

BŪT PIEDERĪGAM UN MĪLĒT SAVU NOVADU

Antra Purviņa: "Kad pirms trīs gadiem uzņēmos vadīt Ogres novada Kultūras centru, kā vienu no mērķiem izvirzīju - veicināt ogrēniešiem piederības sajūtu savai pilsētai un novadam."

Vadīt vienu no lielākajiem kultūras centriem Pierīgā un koordinēt kultūras dzīvi lielākajā novadā Latvijā bija un joprojām ir izaicinājums. Bet šo darba gadu laikā man līdzās ir neatsverams atbalsts – cilvēki, kuriem ir svarīga pilsēta, vide un attīstība. Moderni šodien tos saucam par sadarbības partneriem, bet man vairāk tīk teikt – ceļa biedri, ar kuriem kopā ejam uz vienu mērķi.

Kultūru nav iespējams nodalīt no ikdienas dienaskārtības un tradīcijām. Kultūra mijiedarbojas un līdzdarbojas ar procesiem ne tikai cilvēka, bet kopējā pilsētas ritmā. Esmu vairākkārt uzsvērusi, ka darbu kultūras centrā uztveru kā misiju un kalpošanu. Un mans panākumu stāsts ir sastaptie cilvēki, ar kuriem kopā realizējam ieceres.

Kā vienu no veiksmes stāstiem Ogrē minu sadarbību ar Ogres kristīgajām draudzēm. Aizvadītā gada rudenī Ogres novada pašvaldības priekšsēdētājs Egils Helmanis un vietnieks Gints Sīviņš uz tikšanos aicināja visu Ogres konfesiju pārstāvjus. Toreiz runātais vēlāk realizējās vairākos veiksmīgos sadarbības projektos.

Kad uzrunājam draudzes sadarbībai organizēt Lieldienu un Ziemassvētku koncertus baznīcās, saņēmām pretimnākošu un uz sadarbību vērstu attieksmi. Tas bija izaicinājums mainīt gadiem ierasto kārtību – koncertus no kultūras centra pārcelt uz baznīcu. Un iecere attaisnojās ar plaši apmeklētiem koncertiem un brīnišķīgu koru skanējumu.

Šogad Latvijas simtgades Dziesmu svētkos

Mežaparka estrādē tūkstoši klātesošo vienosies koru izpildītajā lūgšanā "Mūsu tēvs debesīs". Laiku pa laikam ir svarīgi uz mirkli apstāties un novērtēt vietu, cilvēkus un laiku, kurā esam šodien. Ikdienas skrējienā tas kļūst par arvien lielāku izaicinājumu - apstāties! Tāpēc arī mēs jau otro gadu gan 4. maija Latvijas Republikas Neatkarības deklarācijas pasludināšanas gadadienas programmā, gan Ogres pilsētas svētkos un 18. novembrī – Latvijas Republikas neatkarības dienā - aicinām iedzīvotājus uz ekumēniskajiem dievkalpojumiem Ogres draudzēs. Un vislielāko paldies par sadarbību un atbalstu vēlos teikt Ogres Evaņģēliski luteriskajai draudzei, Ogres Sv. Trīsvienības baptistu draudzei un Ogres Sv. Meinarda Romas katoļu draudzei.

Tikko Ogrē esam aizvadījuši arī jau otro starptautisko vadības konferenci "Vadi vietā, kur esi", kas sekmīgi noorganizēta, pateicoties Ogres Sv. Trīsvienības baptistu draudzei un, jo īpaši - Dainim Pandaram un Mārcim Zaneripam. Ogrei šāda mēroga pasākums ir neatsverams ieguvums – tā ir iespēja mācīties no pasaules labākajiem, gūt pieredzi un augt. Ir gandarījums, ka apmeklētāju vidū bija arī Ogres vadošo uzņēmumu pārstāvji un pašvaldības iestāžu darbinieki.

Ogres Kultūras centra vadītāja Antra Purviņa

Tikpat būtisks ir arī Daiņa un Mārča kopīgi vadītais kurss laulāto attiecību stiprināšanai, kas rudenī tika organizēts pie mums kultūras centrā.

Šis gads Ogres kultūrā aizrit pilsētas 90. jubilejas zīmē. Par svētku moto izraudzīts – Ogre elpo! Pēdējos gadus Ogre ir pārmaiņu procesā, pilsēta mainās un aug. Tāpēc mans novēlējums mūsu pilsētai ir cilvēki, kuri ciena un līdzdarbojas pilsētas izaugsmē.

Katrai sadarbībai ir jāsper pirmais solis. Arī mēs savulaik kopā ar Ogres draudzēm pirmo soli spērām, veidojot koncertus. Šodien mūsu ceļi krustojas arvien biežāk, jo mūs vieno kopīga ticība savai pilsētai un cilvēkiem!

Antra Purviņa
Ogres novada Kultūras centra direktore

Liepājas Nācaretes baptistu baznīca 1921. gadā

AIVARS VĪKSNIŅŠ – OTBD EVAŅĢĒLISTS

- Kas Tu esi un ar ko Tu šobrīd nodarbojies?

Esmu Aivars. Uz šo brīdi man ir vairākas nodarbes, jo esmu gan diakons Ogres Trīsvienības baptistu draudzē, gan Ogres Īslaicīgās uzturēšanās patversmes atbildīgais, tāds kā misionārs šeit no draudzes. Esmu arī kapelāns Ogres Pansionātā, kur kalpoju katru ceturtdienu, izņemot mēneša pirmās ceturtdienas. Katru otrdienas vakaru plkst. 18.30 kopā ar Māri Vītolu vadam grupiņu atkarīgajiem "Īsta brīvība Kristū", kas notiek tepat, Mālkalnes prospektā 30. Šī ir divvalodīga grupiņa, kurā Māris uzrunā cilvēkus, un es viņu tulkoju. Grupiņa ir domāta jebkāda veida atkarīgajiem. To apmeklē gan vīrieši, gan sievietes. Pie katra Dievs darbojas savā veidā. Tāpat kopā ar Māri Vītolu katru trešdienas vakaru braucam uz Jaunjelgavu, uz baptistu draudzes lūgšanu vakaru. Arī šeit es parasti tulkoju Māra uzrunas. Pirmdienu vakaros es vadu svētbrīžus Patversmes cilvēkiem. Reizi pa reizei pie mums notiek arī Mājas grupiņa piektdienu vakaros.

- Kā Tu vērtē savu kalpošanu patversmē šajos gados?

Mana sieviņa Ingrīda ir ļoti liels atbalsts šajā kalpošanā. Īpaši vakaros, kad man jādodas uz dažādām vietām, Ingrīda ir tā, kura paliek patversmē un te visu pieskata. Ja gribu būt godīgs, tad jāatzīst, ka dažreiz nolaižas rokas, jo nav daudz nācies redzēt sava darba augļu. Tomēr, es dzīvoju un kalpoju nevis skatīšanā, bet ticībā, ka Dievs ir darītājs.

- Kur un kā pagāja Tava bērnība un jaunība?

Uzaugu pie Ķekavas, Katlakalnā. Skolā labi padevās valodas un citi humanitārie priekšmeti, arī sports, bet eksaktie mācību priekšmeti - matemātika, fizika, ķīmija utt. nebija domāti man, no tiem es neko nesapratu. Tā nu sanāca, ka vienu skolotāju acīs es biju tāds kā paraugbērns, savukārt citiem - vislielākais sliņķis. Ļoti daudz lasīju grāmatas. Neskatoties uz to, es jau 12-13 gadu vecumā sāku lietot alkoholu un smēķēt. 6. klasē mani par sliktu uzvedību pat "izmeta" no Baldones vidusskolas. Turpināju mācības Baložos, bet 8. klasi pabeidzu ļoti vāji. Pēc tās aizgāju mācīties uz 11.PPTS, t.i., Dzelzceļnieku skolu, bet pametu to 3. kursā, lai dotos armijā.

Armijā dienēju 3 gadus. Biju radists flotē Kaļiņingradas apgabalā. Pēc armijas veselu gadu no vietas dzēru – kā sāku svinēt savu atgriešanos no armijas, tā nevarēju vien beigt.

1973. gadā iepazinos Rīgā ar kādu meiteni. Satiekoties kafejnīcās, viņa pa kluso man kafijās meta tabletes, no kurām es sāku jocīgi uzvesties. Pēc divām nedēļām viņa šo faktu atklāja. Tā kā es uz viņu par to īpaši nesadusmojos, viņa atļāvās piedāvāt kaut ko "vērtīgāku", t.i., morfija ampulas. Ierādīja arī kā potēties, vēlāk - kā pagatavot narkotikas no Latvijas magonēm. Tā jau tālajā 1973. gadā sākās mans ceļš kopā ar narkotiskajām vielām.

- Ko Tu savā dzīvē visvairāk nožēlo?

To, ka neieklausījos pareizo cilvēku pareizajos padomos, piemēram, savā vecāmātē, kura bija dziļi ticīgs cilvēks un vienmēr ar mīlestību atgādināja, lai es nedaru to, kas Dievam varētu nepatikt. Vecāmāte nomira 99 gadu vecumā, kad man bija 38, bet viņa nezināja, ka es jau 16 gadus biju lietojis narkotikas. Es šo nodarbi no saviem radiem apzināti un ļoti veiksmīgi slēpu ļoti ilgu laiku.

- Kas Tev ir palīdzējis meklēt un atrast Dievu?

Patiesībā es ticu, ka Dievs mūs atrod. Mēs tikai varam ļauties vai neļauties atrasties. Es ilgi neļāvos. Tagad tomēr esmu īpaši pateicīgs Dievam par trīs cilvēkiem, kurus Viņš man dzīvē ir devis, lai es varētu Viņu iepazīt: 1) par savu vecomāti, kura, es ticu, ir mani Dievam izlūgusi, 2) par Mudīti Mardoku, kura, būdama medicīnas māsiņa Rīgas slimnīcā, kurā es ārstējos no narkomānijas,

Aivars Vīksniņš kopā ar sievu Ingrīdu

mani jau 1992. gadā pirmo reizi pasauca uz draudzi, kur jau pirmajā dievkalpojumā es pieņemu Jēzu Kristu par savas dzīves Glābēju un Kungu un 3) Daini Pandaru, kurš 2011. gadā man ieteica tomēr mācīties tajā pašā Bībeles skolā, kurā 1992. gadā mani neuzņēma manu nesakārtoto attiecību dēļ. Šī Vasarsvētku draudžu Bībeles skola, kura parasti norisinājās Ozolniekos, bet tajā mācību gadā notika tepat, Dobelniekos, bija kā "trekns punkts" manai vecajai dzīvei. Esot šajā skolā starp jauniem cilvēkiem, ticīgu vecāku bērniem, un zinošiem, ar Svēto Garu piepildītiem pasniedzējiem, es sāku lasīt Bībeli, piedzīvoju Svētā Gara kristību un atklāju priekš sevis Mateja 6:33, kur teikts: "Dzenieties papriekšu pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas." Toreiz sapratu, ka visu savu līdzšinējo dzīvi esmu dzinies pēc piemetamajām lietām, nevis pēc paša galvenā, t.i., pēc Dieva, kuram ir spēks un vara piemest cilvēkam visu, kas viņam dzīvē vajadzīgs.

Pēc šīs skolas beigšanas ilgu laiku nelaidu garām nevienu izdevību, lai dzītos "pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības", kā es to tolaik sapratu - ik dienas ar aizrautību lasīju Bībeli, apmeklēju konferences un evaņģelizācijas pasākumus, pabeidzu "Ellel Ministry" (dvēseļu kopšanas skola, aut.) bāzes skolu Ukrainā. Daudzkārt mani aicināja braukt uz kādu Latvijas draudzi liecināt vai sludināt. Kopā ar Māri Vītolu braucu uz BPI 3. kursa lekcijām kā brīvklausītājs. Tomēr tad, kad man bija uzaicinājums pašam iestāties BPI, lūdzot Dievu, skaidri sapratu, ka tas nav mans Dieva dotais ceļš.

- Kas Tevi šodien uztrauc visvairāk?

Daudz kas. Pirmkārt, tie lielie, daudzie maldi, kas ir šodienas kristietībā un īpaši kristietības pamatkonfesijā. Cik daudz tur ir elku pielūgsmes un cik maz Svētā Gara vadības un Jēzus Kristus pazīšanas! Otrkārt, konfesionālie kari kristiešu starpā, īpaši tas, kas šobrīd norisinās Latvijā.

- Ko Tu novēlētu Latvijas iedzīvotājiem mūsu valsts simtajā gadadienā?

Manuprāt, Latvijai nav nekādu simts gadu, ja parēķina, ka pusgadsimtu mēs atradāmies zem padomju karoga. Esmu nepatīkami pārsteigts par uzpūsto Dziesmu svētku farsu. Es pats dejoju šajos svētkos 1967. gadā, bet toreiz bija cita situācija. Piedalīšanās šajos svētkos tajā laikā bija kā protests pret pastāvošo iekārtu. Tagad tas viss izskatās pēc viena liela biznesa un pat pēc

Aivars vadot svētdienas dievkalpojumu (Foto: Voldemārs Polis)

"svētkiem mēra laikā". Mēs nevaram neredzēt, ka liela tautas daļa grimst lielā nabadzībā, bet kaut kādas pārspīlētas latviskās pašapziņas celšanai tiek tērēti miljoni. Vai tas ir tā vērts? Domāju, ka grupa "Helsinki 96" savā laikā ar savu darbību un drosmi patiesi cēla latvisko pašapziņu, bet tas, kas Latvijā notiek pašlaik...

Arī es visu savu dzīvi, līdz brīdim, kad iepazinos ar Jēzu Kristu un ebreju tautu, biju liels nacionālists un "Latvijas patriots", dzīvodams savā iedomu pasaulē. Turpretī tagad es sevi daudz vairāk izjūtu kā zaru, kurš ir piepotēts pie eļļas koka. Neatkarīgi no tā, vai esam latvieši vai krievi, vai kādas citas tautības piederīgie, Jēzus Kristus ir nomiris par visiem. Dieva Vārdā Jāņa 3:16 ir teikts, ka ".. tik ļoti Dievs pasauli ir mīlējis..". Tātad Viņš visu "pasauli" ir mīlējis, un katra tauta, kura sevi kaut kādā veidā izceļ, tā jau ir lepnība Dieva acīs.

Tomēr man ir kāds novēlējums - lai latviešu tauta šajā simtgadē nāk pie atziņas par to, kurš ir vienīgais, īstenais, un patiesais Dievs, un kuram Dievam kalpot. Lai tā atzīst Kungu Jēzu, un tad tai būs visas lietas, kuras tā vēlas. Lai Latvija vairāk dzītos pēc Dieva Valstības un Viņa taisnības!

- Kā un ko Dievs uz Tevi runā?

Dievs man saka daudz pravietisku vārdu, piemēram, par Maidanu Ukrainā bija vairāki zīmīgi sapņi, pirms viss sākās. Dažas dienas pirms Maidana sākuma es biju Kijevā, kopā ar brāļiem un māsām no LL Ministrijas bāzes skolas. Atceros, ka toreiz, staigājot pa Kijevas ielām, garā jutu, ka šeit briest kas nelāgs.

Interesanti, kā Dievs dod man vārdu uzrunām svētdienas Dievkalpojumos pirms svētrunas. Cik ļoti bieži ir bijis tā, ka Vārds, ko Dievs iepriekšējā vakarā man ir devis, ir vai nu par to pašu tēmu, par kuru vēlāk tiek sludināts vai pat precīzi tā pati Rakstu vieta.

- Vai Tu vari piekrist Bībeles pantam, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu?

Jā, protams. Šis arī ir viens no atslēgas pantiem Bībelē (Romiešiem 8:28), kuru, manuprāt, vajadzētu saprast un pieņemt ikvienam. Citi domā, ka sliktās lietas nenāk par labu. Ka tās man kaitē. Ka tās ir no velna. Vai arī, kāpēc Dievs man to izdarīja? Cits sāk dusmoties uz Dievu par kaut ko. Es domāju, ka tas viss ir ačgārni. Ikvienam cilvēkam vajadzētu balstīt uz šī panta arī visas sliktās lietas, kuras viņš dzīves laikā saņem. Jo Dievs var visu vērst par labu, Viņš ir Brīnumdarītājs Dievs.

Ar Aivaru Vīksniņu sarunājās Inga Plūmīte

DVĒSELES STIPRINĀŠANA

Sestdienas rīts nāk ar siltumu un sauli. Tādu dāvanu Dievs sagādājis draudzes 52. dzimšanas dienā – īpašu konferenci sievietēm, lai pieskartos to sirdīm un parādītu savu lielo mīlestību.

No tuvākām un tālākām vietām kopskaitā aptuveni 160 sievietes meklēja atbildes uz saviem jautājumiem. Skaidri, konkrēti un uzskatāmi tēmu par sievietes dvēseles dziedināšanu pasniedza lektore no Ukrainas - Ņina Rotkina.

Viņa salīdzināja sievietes ar puķēm Dieva dārzā. Svētais Gars tiešām daudzām sievietēm atklāja, kāds zieds mēs katra esam – dažādu nokrāsu rozes, neļķes, krizantēmas, atraitnītes, margrietiņas, neaizmirstulītes un vēl daudzas dārza un pļavas puķes. Pati Ņina ir kā tumši sarkana peonija.

Tomēr dzīve reizēm ir skarba, nāk vētras un negaisi, un gadās, ka skaistais zieds – sievietes dvēsele - tiek iemests netīrā peļķē un to sabradā smags zābaks.

Pravieša Jesajas grāmatas 61. nodaļā ir priecīga vēsts – ".. viņš mani sūtījis pārsiet salauztās sirdis .." Vārds "salauztās" tulkojumā no oriģinālvalodas nozīmē "tādas, kas sasistas druskās". Kā atjaunot tādas sievietes dvēseli, kas pārcietusi vardarbību, atstumtību un nodevību? Varbūt tā bija vienaldzība un nevērība? Ja viņu ievainoja ar ļauniem vārdiem?

Vai vispār var kaut ko tādu piedot? Ja var, kā to izdarīt? Prāts saka, ka ir jāpiedod. Jāsaņem visa griba un jāsaka: Es piedodu savam pāridarītājam un atlaižu viņu brīvībā. Bet ko lai dara ar emocijām? To ir tik daudz. Citreiz šķiet, ka nekā nav, iekšā ir pilnīgs tukšums. Tomēr dziļi zem tā paslēpusies liela sāpe.

Labākais, ko var darīt, ir atdot savas emocijas, sāpes, bailes, pazemojumu, dusmas un visu pārējo Dievam. Darīt to drīz un neatstāt uz vēlāku laiku. Pateikt, kā es jutos. Kas un kā ar mani notika. Izlaist visu to no sevis laukā. Lai esmu kā tīrs trauks.

Tad var lūgt, lai Dievs ar Svēto Garu iepriecina un nomierina. Lai nav jāmeklē viltus mierinājums nepareizos veidos.

Man ļoti patika Ņinas Rotkinas piemērs - viņa sēdēja pie upes ar smagu sirdi, un nekas nelīdzēja. Tad viņa pamanīja, ka ūdens sāk virmot, un virs tā sāk lēkāt un locīties daudz mazas zivtiņas. Tad klusa balss teica: "Paskaties, kā es liku zivtiņām lēkāt tevis dēļ." Smagums tūlīt pazuda, atnāca miers un prieks no Dieva.

Liekas neticami, bet Dievs var iepriecināt ar kādu sīkumu – sniegpārsliņu, putna dziesmu, krāšņu puķu dobi vai kaut ko sirdij tuvu.

Pētera 1. vēstules 3. nodaļas 3. un 4. pantā attēlota emocionāli vesela sieviete:

"Lai jūsu skaistums nav ārīgs – matu cirtas vai zelta rotaslietas vai dažādi tērpi, bet gan sirdī paslēptais iekšējais cilvēks rāma un klusa gara neiznīcīgajā skaistumā, kas Dieva priekšā ir dārgs."

Viņa neuztraucas, nav nervoza, valda pār sevi un nes dzīvību un gaismu.

Ruta Bērziņa

Lektore no Ukrainas Ņina Rotkina uzrunā konferences dalībnieces (Foto: Voldemārs Polis)

GARĪGĀ ATMODAS KUSTĪBA

Atzīmējot Latvijas Valsts simtgadi, turpinām apskatīt notikumus mūsu tautas vēsturē, kas saistās ar baptistu kustības izplatīšanos Latvijā. Līdzīgi kā Latvijas otrās neatkarības laiks, tā arī pirmās neatkarības laiks iet roku rokā ar garīgo atmodu. Tāpēc šoreiz nedaudz ieskatīsimies faktos un liecībās par garīgās atmodas kustību, kas Latvijā darbojās no 1918. - 1923. gadam.

Garīgās dzīves un darba pacēlumam nebija nekādu pozitīvi vērtējamu priekšnoteikumu. Bija beidzies Pirmais pasaules karš, bet Latvijas zemi vēl ara Brīvības cīņu lemesis. Tie, kas atgriezās no tuvām vai tālām bēgļu gaitām, daudzviet atrada tikai krāsmatas, dzīve bija jāsāk no jauna. Daudzi baptistu dievnami bija izpostīti, garīgie darbinieki vēl tikai atgriezās no bēgļu gaitām, draudžu saimnieciskā dzīve prasīja lielus upurus. Un tomēr ļaudis sāka piepildīt dievnamus, ļaudis nožēloja grēkus un atgriezās pie Dieva, nogurušajos ticīgajos radās jauns spēks, remdenie draudzes locekļi iedegās evaņģelizācijas darba pasākumiem, radās jauna pārliecība Dieva valstības uzvarai.

Par garīgā darba pacēlumu šajā laika posmā liecina statistikas dati: 1909. gadā Latvijā bībelīgi tika pagremdētas 428 personas, 1911. gadā – 229 pers., 1913. gadā – 286 pers., no 1914. - 1920. gadam statistikas nav. 1920. gadā bībelīgi pagremdētas 795 pers., 1921.g. - 1307 pers., 1922.g. - 1116 pers., 1923.g. - 384 pers., 1924.g. - 269 personas.

Garīgās atmodas pats sākums ir 1918. gada vasarā Velēnā un Līderē, pie mācītāja Jāņa Skrabja un brāļa Hercmaņa, kur tās tālāk virzītājs un galvenais veicinātājs bija Saikavas draudzes sludinātājs Kārlis Oto Vēbers. Vēlāk šīs kustības organizētājs un piemērotājs daudžu garīgajai dzīvei bija mācītājs Jānis Iņķis. Savā referātā "Garīgā atmoda Latvijas baptistu draudzēs", 1920. gadā LBDS kongresā, viņš raksta:

"1918. gadā garīgā kustība sakustināja Vidzemes baptistu draudzes. Kustības vilnis lējās pāri arī uz Kurzemes draudžu senāk iestrādātiem un ilgi koptiem tīrumiem un dārziem, bet šeit tas atdūrās vietvietām pret aizspriedumu uzkalnīšiem. Kustība nes līdzi mums, latviešu baptistiem, līdz šim vēl neredzētas un neparastas parādības. Sludinātāji un draudzes locekļi, ilgus gadus neapmierināti ar savu remdenībā noslīdējušo garīgo stāvokli, ar savām nesekmīgām cīņām pret uzmācīgo iedzimto grēku un pret sīksto miesas prātu, neapmierināti ar savu neauglīgo darbību pie neticīgiem cilvēkiem, pie pazudušu dvēseļu glābšanas, noskumuši par savu un draudzes garīgo nespēku, noteikti lūdz pēc kristības ar Svēto Garu, pēc apģērbšanas ar spēku no augšienes, un uz šādām savām noteiktām neatlaidīgām lūgšanām saņem kā atbildi iekšēju pārdzīvojumu, kas tos pilda ar svētu aizgrābtību, saldu prieku, dziļu apmierinājumu, caur ko viņu dvēseles slāpes remdētas, siržu ilgas klusinātas un gara brūces dziedinātas. Šis garīgais pārdzīvojums, ko tie, kas viņu saņēmuši, apzīmē ar piepildīšanu ar Svēto Garu jeb Svētā Gara kristību, dažos gadījumos un pie dažām personām ir savienots ar zīmēm, ārēji novērojamām parādībām: kāds neizprotams spēks, kā kāda straume, pārņem lūdzēja miesas locekļus, pildīdams visu viņu būtni, satver viņa lūpas, mēli un balss orgānus un liek tiem runāt skaņas, nereti gluži svešas, tā pašam, kā arī citiem klātesošajiem nedzirdētas un nesaprotamas. Pēc svešās valodas tas pats neizprotamais spēks, kas reizē pārvalda iekšējo un ārējo cilvēku, dod runāt saprotamā valodā iepriekš dzirdētā tulkojumu. Tulkojums dažiem no valodu runātājiem top dots un dažiem arī netop dots. Tas pats spēks dod arī dziedāt svešā valodā un, ja dziedātājam dāvana tulkot, iesākto dziesmu beigt saprotamā valodā. Tā pati spēka straume sniedz parādīšanas, garā skatāmas gaišas bildes, pēc kam dažkārt caur valodu un tulkojumu nāk redzētās parādīšanās izskaidrojums. Kā valodu, tā parādīšanu saturs ir ļoti daudzpusīgs un dažāds, tas grozās visvairāk ap cilvēku svēttapšanu un viņu sakaru ar Dievu, satur pravietiskas vēstis, zīmējoties

Vārpas centra draudzes baznīca ar saimniecības namu Brazīlijā

uz Dieva valstības notikumiem, bet dažkārt arī padomus Dieva bērnu sarežģītos laicīgās dzīves jautājumos."

Šī garīgās atmodas kustība neiztika arī bez kritikas, jo bija gadījumi, kuru dēļ citi ticīgie piedauzījās un norobežojās no tās. Arī Jānis Iņķis izceļ, ka "gara dāvanām kā tādām mūsu vidū no paša atmodas sākuma Latvijā bija pārāk liela vaļa ļauta. Tā kā pie dāvanas kalpināšanas pravietim pašam pieder ne mazais loms, jo stāv rakstīts, ka praviešu gari ir tiem praviešiem paklausīgi, tad pie tādas izļautas vaļas mūsu vidū praviešu dāvanas tapa nebēdīgas, ja negribētu sacīt - pārgalvīgas. Tās nepalikās godbijīgi stāvam aiz mācības altāra, bet skrēja tam priekšā, tās nelocījās zem pārbaudīšanas mērauklas, bet pācēlās pāri par to. (..) Kad izlējās un sāka darboties gara dāvanas, atmodas draudzei patikās ar tām spīdēt, tā mīlēja parādīties gara bagāta."

Viens no lielākajiem piedauzības akmeņiem bija Brazīlijas emigrācijas kustība, kas iesākās pēc dažādiem pravietojumiem par pēdējiem laikiem un par Brazīliju kā apsolīto zemi. Tā rezultātā 1922. gadā uz Brazīliju devās 1500 latviešu baptistu un kopā ar viņiem vēl vismaz 1000 personas. Vietām aizbrauca gandrīz visa draudze – Balvos, Ģipkā, Rūjienā, Strazdē, Valmierā, Viesītē. Neskatoties uz visiem negatīvajiem aspektiem, latviešu baptistu kustība Brazīlijā ir atstājusi diezgan lielu ietekmi uz baptistu kustības attīstību šajā Dienvidamerikas valstī, kā arī nodibinot misijas staciju Bolīvijas džungļos vietējiem indiāņiem.

Savā liecībā mācītājs Pauls Odiņš par garīgo atmodu saka: "Pilnīga Dieva Gara vadība, un tā nāca ģimene pēc ģimenes. (..) Tas viss notika laikā no 1919. gada līdz 1923. gadam. Es pats piedzīvoju pestīšanu 1919. gadā. Svētā Gara darbība bija spēcīga visus šos gadus līdz 1923. gadam, bet sakarā ar Brazīlijas braucienu tā apsīka. Atmodas laikā bija savas novirzes un maldības, bet skaistais pārsvarā. Sevišķi daudz grūtību bija ar valodām. Tur bija nepareizi tulkojumi, nepareiza izpratne. "Pravieši" stipri paaugstinājās un domāja, ka arī mācītājiem ir viņiem jāklausa. Kas attiecas uz izceļošanu uz Brazīliju, es negribētu būt spriedējs. Ja es skatos uz visiem tiem, kuri ir manos gados un vecāki, vai arī drusku jaunāki, (..) visi mēs esam Atmodas laika bērni, kuri nākuši pie Kristus Atmodas laikā; tur bija kaut kas tāds, ko mēs cilvēcīgi nespējam veidot, un draudzes auga acīm redzot."

Fragmenti no Jāņa Tervita grāmatas "Latvijas baptistu vēsture"

LĪGA FREIMANE

(29.10.1932. - 29.03.2018.)
Bagāts mūžs un daudz, daudz mīlestības

Mana mammīte bija dzimusi kā piektais bērns sešu bērnu ģimenē. Viņas vecāki bija jaunsaimnieki Talsu rajona Rojupes ciema "Purmaļos". Mammas mamma, mana vecmāmiņa, aizgāja mūžībā mūs, savas meitas Līgas bērnus, nesagaidījusi jau 54 gadu vecumā, sirds vainas dēļ. Tas manai mammai bijis ļoti smags trieciens, tāpēc pati vienmēr uzticējās ārstiem un uzcītīgi sekoja savai veselībai.

Mūžībā ir aizgājuši gan abi mammas brāļi, gan visas trīs māsas. Mammīte bija palikusi pēdējā.

Skolā viņa sāka iet vēlu - tikai 10 gadu vecumā. Mācījās Lubezeres 7-gadīgajā skolā un Valdemārpils vidusskolā. Vidusskolas laikā nācās smagi izslimot tīfu. Pēc vidusskolas mamma gada laikā pabeidza medicīnas māsu kursus Rīgā. Tas vēlāk lieti noderēja, audzinot un aprūpējot savus sešus bērnus un audžumeitu. Pavisam manai mammītei uz šo brīdi ir 19 mazbērni un 20 mazmazbērni, no kuriem divi jaunākie piedzimuši šajā gadā.

Mammīte apprecējās 1956. gada aprīlī bez lielām kāzām un pat bez lieciniekiem. Dzīvē negāja viegli – 1962. gada septembrī 9 mēnešu vecumā kapu kalniņā tika aizvests vienīgais dēls, 1991. gada janvārī – jaunākā māsa, 1992. gada novembrī – tik ļoti mīļā, divus gadus vecā mazmeitiņa, 1999. gada februārī pēc smagas slimības arī vīrs. Visas šīs sāpes neapcietināja mammītes sirdi, lai gan sāpēja ļoti, ļoti. Viņa vienmēr palika mīloša un izpalīdzīga. Reizēm gan varēja būt arī tieša un pat skarba, jo viņa bija ļoti atklāta, nemācēja izlikties un liekuļot. Ja kaut ko teica, tad tikai to, ko domāja.

Dzīves laikā ir pārciestas dažādas slimības un vairākas operācijas, no kurām smagākā bija 4 mugurkaula skriemeļu operācija 2013. gada rudenī.

Vecmāmiņai (kā manu mammīti mīļi saukuši ne tikai mazbērni, bet arī znoti un bieži vien arī mēs - meitas) visu mūžu sirdslieta bija dārza darbi un īpaši ziedi, arī mežs, pirts un peldēšana, zolītes, šaha un dambretes spēle. Cik daudz ogu un sēņu nav iznests no meža! Cik daudz ziedu, gurķu, pupiņu un zirņu nav izaudzēts! Vēl dzīves nogalē vecmāmiņai bija tik daudz darbu un darbiņu padomā, ka viņa būtu varējusi ik dienas nodarbināt veselu rotu strādnieku. Droši vien tāpēc viņa ļoti cienīja un mīlēja savu znotu Māri, kurš vienmēr bija un ir atsaucīgs, darbīgs un izpalīdzīgs.

Mammīte ir dzīvojusi Rojupē, Dobelē, Aucē, Līvbērzē, Žocenē, Salaspilī, Ugālē un visbeidzot, kopš 2003. gada rudens, arī Ogrē. Vienmēr un visur viņa nenogurstoši centās iekopt kaut nelielu mazdārziņu. Tāpēc tā bija īpaša dāvana, ka kopš 2014. gada rudens viņa varēja dzīvot ne vairs dzīvoklī, bet znota Māra un meitas Nitas privātmājā Jaunogrē. Tur viņai bija savs dārziņš, kuru vairs neizbradāja un neizpostīja kaimiņu suņi, kaķi un kādi nerātni bērni.

Atbraukusi dzīvot uz Ogri, mamīte regulāri sāka apmeklēt mūsu, t.i., Ogres Trīsvienības baptistu draudzes dievkalpojumus un 2004. gada 14. augustā reizē ar mazmeitu Elīnu nokristījās. Jau bērnībā manai mammītei un viņas ģimenei bijusi saikne ar baptistiem, kuri dzīvojuši netālu no Purmaļu mājām. Šie ticīgie cilvēki katru gadu esot rīkojuši Ziemassvētku un Lieldienu pasākumus visiem tuvāko kaimiņu bērniem.

Mammīte uzcītīgi katru dienu lasīja Bībeli daudzu gadu garumā, gada laikā izlasot visu Bībeli. Viņas mīļākais Bībeles pants bija un palika Filipiešiem 4:13 - "Es visu spēju Tā spēkā, Kas mani dara stipru". Mammīte daudz lūdza par visiem saviem mīļajiem. Viņai bija arī kāda īpaša dziesma, kuru viņa bieži lūdza kā lūgšanu. Ar šīs dziesmas – lūgšanas palīdzību viņa, esot slimnīcās, ne tikai liecināja savām istabas biedrenēm par Kristu, bet arī aizlūdza par tām. Un vairākas no viņām, savukārt, bija lūgušas iespēju šīs dziesmas vārdus pārrakstīt.

Līga Freimane savā mazdārziņā

2017. gada rudenī mammīte kopā ar saviem tuvākajiem – bērniem, mazbērniem, znotiem, mazmazbērniem, draugiem un klasesbiedriem, nosvinēja savu 85 gadu jubileju. Ziemā vecmāmiņa kļuva aizvien vājāka. Arvien biežāk bija reizes, kad nebija iespējams atbraukt uz dievkalpojumu. Tomēr viņas interese par dzīvi nemazinājās – ne Bībeles lasīšana, ne Panorāmas u.c. TV raidījumu skatīšanās, ne kristīgās literatūras un grāmatu lasīšana, ne šaha un dambretes spēlēšana negāja mazumā. Viņa ļoti priecājās, ja kāds viņu apciemoja, jo dienas pavadīja pārsvarā viena.

2018. gada 12. marts mammītes dzīvē pienāca ar īpašu pārbaudījumu – gatavojoties ēst brokastis, vecmāmiņa palika nekustīgi un bez samaņas sēžot krēslā, jo, kā vēlāk izrādījās, kāds "nelietīgs" trombs bija nosprostojis asinsvadus smadzenēs. Labi, ka Nita to pamanīja un izsauca ātro palīdzību. Reanimācijā pagāja vairākas dienas. Tad mammīti pārveda uz palātu un sākās atlabšanas posms. Viņa iznāca no bezsamaņas, atpazina savējos, reaģēja uz apkārt notiekošo, spēcīgi darbojās ar kreiso roku, tomēr nestaigāja un nerunāja, pati nesēdēja, arī labā roka un kāja nekustējās. Vēl pēc nedēļas mammīti atvedām mājās. Sākumā likās, ka viss iet uz labo pusi, bet tad viņa pavisam pārstāja ēst un spēki sāka izsīkt. Elpa kļuva aizvien seklāka, līdz 29. marta priekšpusdienā apstājās pavisam.

Mammīte ir nodzīvojusi bagātu un ilgu mūžu. Bībelē teikts, ka "cilvēka dzīvības laiks ir 70 gadi un, ja kāds ļoti stiprs, 80 gadi" (Ps.90:10). Manai mammītei ir izdevies nodzīvot vairāk. Viņa aizmiga pavisam klusu, saviem mīļajiem klāt esot, lūgšanas pavadīta...

Inga Plūmīte

IZVĒĻU PAKETE

"Izvēlieties šodien paši sev, kam jūs kalposit." (Jozuas 24:15)

Grāmatas "Izlaušanās" autors, meklējot patiesu kristietību, kopā ar ģimeni atrada Dieva mīlestības atjaunojošo spēku. Viņi nolēma atteikties no dzīves aizņemtības, pārvākties uz dzīvi laukos. "Mēs grasījāmies atteikties no labām lietām un pat no vēl labākām, lai iegūtu to, kas ir vislabākais,"saka Džims savā grāmatā. Honbergeri ir palīdzējuši daudziem atbrīvoties no lietām, kas iztukšojušas viņu dzīvi, un neskaitāmas dzīves ir tikušas pārveidotas. Grāmatā ir aicinājums un iedvesma atteikties no šabloniskās "baznīcisma" reliģijas un piedzīvot neaprakstāmo mieru un spēku, ko Dievs ir paredzējis saviem ļaudīm. Esmu dzirdējusi daudzas atsauksmes, ka šīs grāmatas vēsts ir patiesi palīdzējusi izlauzties pie Dieva, tāpēc aicinu tos, kas var - izlasiet grāmatu paši, bet, ja nē – varbūt jums noderēs galveno pamatdomu kopsavilkums.

Ikreiz, kad Dievs mums liek izvēlēties, mēs pieņemam lēmumu, arī tad, ja mūsu lēmums ir nedarīt neko. (..) Mēs bijām atbrīvojušies no aizņemtības un lietām, kas novērš uzmanību. Tomēr ar to vien bija par maz, lai iegūtu laimi vai mieru. (..) Kamēr gadiem ilgi studēju dažādas teoloģiskas koncepcijas, šīs studijas nekad nenodrošināja rakstura izmaiņas, pēc kurām savā dzīvē ilgojos. (..) Bija skaidri redzams, ka neviens no vadošajiem teologiem nebija vienisprātis ar pārējiem. Ja reiz viņi nespēja vienoties par evaņģēliju, uz ko gan varēju cerēt es?

Sirds dziļumos es zināju, ka evaņģēlijs nevar būt tik sarežģīts, kādu cilvēki to ir padarījuši. Veselais saprāts sacīja, ka patiesais evaņģēlijs mani atbrīvotu no tām dzīves jomām, kurās gribasspēks bija izrādījies nederīgs. Šis evaņģēlijs man sniegtu spēku, kas kontrolētu manas jūtas, domas un manas kaislības.

Pateicoties Kunga vadībai, manā dzīvē bija notikušas daudzas pārmaiņas, tomēr joprojām ilgojos pēc miera ar Dievu. Joprojām cerēju uz pilnīgu pārliecību par glābšanu, tomēr zināju, ka mana dzīve, par spīti visām pieliktajām pūlēm, nav pilnībā saskaņā ar Viņa Vārdu. Es zināju, ka jābūt kam vairāk, jo Bībelē redzēju cilvēkus, kuri bija pārliecināti par savu glābšanu, bet es tāds nebiju.

Biju gatavs pakļauties Dievam tikai daļēji, bet, jo vairāk lasīju, jo vairāk studēju, manī nostiprinājās pārliecība, ka man nepieciešama absolūta visu lietu nodošana Dievam, nepaturot neko. Es vairījos no tā, jo baidījos par cenu, ko šāda veida visa nodošana varētu no manis prasīt. Es nudien domāju, ka, atsakoties no savām "tiesībām" ļauties grēkam, es varētu būt nelaimīgs. Mana cīņa bija par to, kā no doktrīnas un daļējas nodošanās virzīties tālāk uz pilnīgu pakļaušanos Dievam. (..)

Es uzzināju, ka ticība Dievam nav tikai intelektuāla piekrišana patiesībai, bet labprātīga izvēle nomirt savu ideju, gudrības un vēlmju dēļ, pakļauties Dievam un tad dzīvot Kristū tā, ka Viņa gudrība mani vada, Viņa Gars mani māca un Viņa spēks mani dara spējīgu darīt to, ko Viņš vēlas. (..) Kristū atklāju, ka darīt ko mīlestības motivētam ir daudz vieglāk, nekā to darīt pienākuma pēc. Šī izpratne izmainīja manu attieksmi pret Bībeli - tā kļuva par dzīvu vēsti, kas adresēta personīgi man! Evaņģēlijam jābūt tik vienkāršam, ka pat mazs bērns to varētu saprast! (..)

Kristīgo dzīvi neveido doktrīnas, ticības apliecības, reformas vai piederība draudzei. To neveido pat uzskati, kam ticam; drīzāk gan kristīga dzīve ir izvēļu pakete. Kad Dievs apgaismo mūsu izpratni jeb atklāj patiesību, tam vienmēr līdzi nāk izvēle. Mums ir jāizvēlas – pakļauties Dieva gribai vai arī atteikties pakļauties. Kad Dievam pieder visas manas apzinātās izvēles, Viņam piederu es pats.

Piemēram, pieņemsim, ka kristīgās dzīves kopumu veido simts izvēles. Noziedznieks pie krusta nezināja visu par kristīgu dzīvi. Viņam

varbūt bija zināmas tikai dažas no izvēlēm, kas veido kristīgu dzīvi, teiksim, desmit. Bet šajās viņam zināmajās lietās viņš bija pilnībā nodevies Dievam. Kristus varēja sniegt viņam pilnīgu pārliecību par glābšanu ne jau viņa lielo zināšanu dēļ, bet tāpēc, ka notiesātais noziedznieks izvēlējās nodot Dievam visas savas zināmās jeb apzinātās izvēles. Ja viņam būtu iespēja dzīvot ilgāk, viņam būtu izdevība virzīties uz priekšu kristīgajā pieredzē un viņa izvēles būtu padziļinājušās un paplašinājušās, aptverot visu kristīgās dzīves gammu.

Tad vēl tur bija Kajafa, jūdu augstais priesteris, kurš vēlējās Jēzus nāvi. Viņš zināja daudzas Dieva Vārda patiesības. Viņam bija daudz gaismas, un tas viņam varbūt deva septiņdesmit izvēļu. Tomēr pilnībā pakļauties Dievam viņš izvēlējās, teiksim, tikai piecdesmit gadījumos no tām. Viņam bija vairāk izvēļu, un kopumā viņš pakļāvās jeb nodevās Dievam vairāk izvēlēs nekā noziedznieks, tomēr, par spīti viņa lielākajām zināšanām un papildu izvēlēm, viņš pretojās Dievam. Ja pie krusta noziedznieka vietā būtu Kajafa, Jēzus viņam nevarētu sniegt pilnīgu pārliecību par glābšanu. Kāpēc? Viņš nebija nodevis visas savas apzinātās izvēles, tas ir, nebija pakļāvis savu gribu Dievam. Bet noziedznieks pakļāva.

Vai tu tici, ka Jēzus nāca uz Zemi un kā aizstājējs samaksāja tavu grēku nastu? Vai tu mīli Kungu ar visu savu sirdi, prātu un dvēseli? Jēzum ir jābūt arī tavas dzīves Kungam. Vai šajā brīdī tu esi pakļāvies Dievam visās savās apzinātajās izvēlēs? Vai tu esi mierā ar Dievu? Ja tu neesi pieņēmis Viņu kā Kungu, tad ar vēlēšanos lai Viņš ir tavs Glābējs vien nepietiek, lai iegūtu mieru ar Dievu tagadējā dzīvē vai glābšanu nākamajā. Šīs divas lietas nav šķiramas.

Mēs visi esam tikai procesā. Dažreiz mēs atsaucamies Dieva aicinājumam pakļaut savas sirdis Viņam, un tad Dievs var vest mūs tālāk, bet dažreiz mēs pretojamies. Mēs visi esam tikai cilvēki, kuri klūp un krīt, bet daži no mums ceļas un turpina iet tālāk ar Kristu, kā to darīja Pēteris, kamēr citi nocietinās savā nepakļāvībā kā Jūda. Ja cilvēks spītīgi pretojas kaut tikai vienā

jomā, šī pretošanās galu galā novedīs pie tā, ka viņš pievienojas paša sātana sāktajam lielajam dumpim pret Dievu. (..)

Galvenais nav tas, ka mēs esam pilnīgi perfekti, bet gan tas, ka mēs esam pilnīgi pakļāvušies Dievam visā, ko apzināmies - Viņš mūs aicina darīt. Tas nav viens atsevišķs darbs, grēks vai noziegums, kas apdraud glābšanu, kaut arī ikviens grēks ir grēks, kas prasa izsūdzēšanu un piedošanu. Tie tomēr nav kritēriji, kas norādītu uz paliekošu izvēli pretoties Dievam. Tā ir prāta un sirds attieksme, stūrgalvīga un pastāvīga nevēlēšanās padoties Dievam, kas cilvēku dara nederīgu Viņa valstībai.

Kā vispār ir iespējams dzīvot katru dienu, katru stundu, katru minūti Dieva slavai? Tas ir ļoti vienkārši. Mums ir jādzīvo tā, kā dzīvoja Jēzus. Marka 1:35 teikts: "Un no rīta gaiļos cēlies, Viņš izgāja un nogāja kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza." Es ticu, ka Jēzus to darīja katru rītu. (..) Arī mums ik rītu jāpavada laiks, nododot sevi Dievam, pakļaujoties Viņam katras dienas sākumā. To nevar darīt steigā; mums jāatvēl laiks, lai sarunātos ar Dievu un reāli klausītos, ko Viņš saka personīgi mums. Dievs runā uz mums caur Bībeli, dabu, providenci un ietekmi uz prātu. Kad esam sarunājušies ar savu Debesu Tēvu un pārliecinājušies, ka nekas mūs nekavē dzirdēt Viņa balsi, mēs varam būt mierīgi pārliecībā, ka Viņš mūs vadīs dienas atlikušajā daļā.

Kad atstājam savu kluso nodošanās vietu, ir svarīgi "ņemt" Dievu līdzi, lai turpinātu ar Viņu pastāvīgi sazināties. Mums jāmācās jautāt: "Kungs, ko tu gribi, lai es daru?" (sk. Ap.d.9:6) Dievs vēlas, lai mēs apzinātos, ka neesam vieni. Mums nepieciešama no ārpuses sniegta palīdzība, gan dienu sākot, gan tās turpmākajā gaitā. Kad mācāmies būt jūtīgi pret Svētā Gara mudinājumiem mūsu sirdīs un mācāmies pakļaut savu gribu, lai vienmēr darītu Viņējo, tad notiek tas, ka "manī dzīvo Kristus" (Galat.2:20).

Pēc tam nāk kārdinājums, iespējams, tas pats, kas iepriekš, kam aizvien esam padevušies. Iepriekš mēs sakodām zobus un centāmies pretoties, līdz cietām neveiksmi vai arī piespiedām sevi paklausīt. Šādā pieredzē nav ne miera, ne prieka.

Draugi, patiesā kārdinājuma cīņa noris sirdī. Vispirms man ir jāizlemj, vai vēlos būt pakļāvies Dievam. Ja mana izvēle ir pakļaušanās, mans "es" mirst un ir gūta uzvara, un Dievs nodrošina spēku, lai stātos pretim kārdinājumiem.

Šī pieredze ir smaga, jo jāmirst savam "es", bet kristietim tas ir vienīgais ceļš uz mieru un prieku!

Ar savu izvēli es neko nenopelnu Dieva priekšā. Manas izvēles nenes man glābšanu. Jau pašas ilgas izvēlēties pakļauties Dievam ir Viņa žēlastības dāvana. Glābšana ir visā pilnībā Dieva dāvana, bet izvēle pakļauties ir tā, kas Dievam dod iespēju pārveidot mūsu dzīves, Viņa žēlastībai darbojoties mūsu sirdīs.

Pēc Dž. Honbergera grāmatas "Izlaušanās", sagatavojusi Liene Pandare

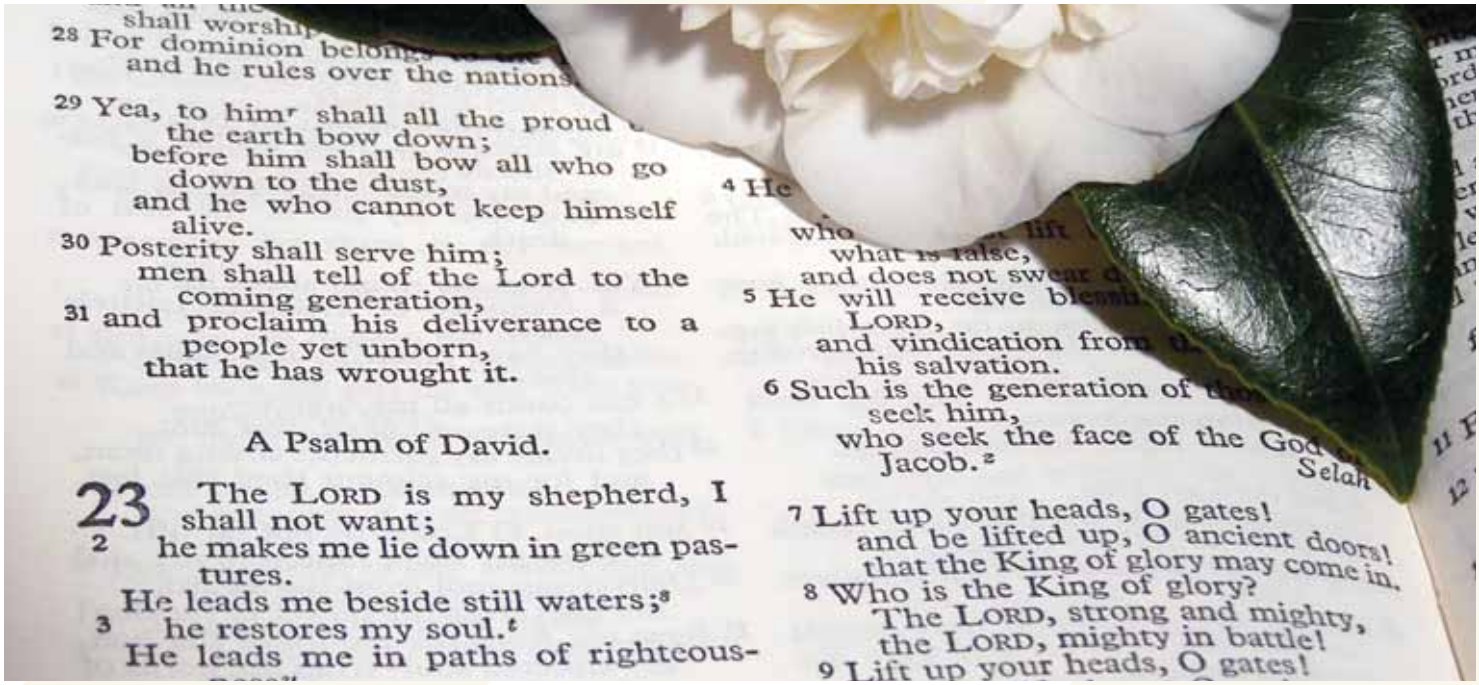

KO **DIEVS** VISVAIRĀK **VĒLAS**

"Vai Tu zini, ko Dievs visvairāk vēlas?" pajautāju bērniem svētdienskolā. Atbildes sagaidīju dažādas: "Lai mēs negrēkotu", "lai mēs būtu laimīgi", "lai mēs neslimotu", "lai mēs būtu bagāti", "lai mēs klausītu Viņam", "lai mēs ievērotu baušļus"... Nepareizi? Katrā teikumā daļa taisnības, bet... 2. aprīlī organizējām pasākumu bērniem "Ko Dievs visvairāk vēlas?".

Kaut mēs - svētdienskolotāji - bijām tikai daži, mums pievienojās trīs tīņi - vienmēr atsaucīgie un gudrie Nils Umulis, Marta Barlo, Liene Rumpe un ar kalpošanas dāvanu apveltītās māsas Ruta Lisovska, Elza Skara, Vija Valpētere. Māris Puzurs, kā vienmēr, bija izdomājis bērniem gan atraktīvus, gan garšīgus uzdevumus, Nils vadīja galda spēles, bet es kopā ar Elzu - plastikas darbnīcu, lai bērniem arī rokās paliktu atmiņas, ka Jēzus ir Augšāmcēlies un dzīvs.

Uz draudzi atnākusi un ieraudzījusi mīļās māsas, kurām nebija nemaz jābūt palīgā, bet kuras bija atnākušas, vienkārši paklausot Dieva balsij, atplauku priekā. Ruta sāka rūpēties par reģistrācijas galdiņu. Bērni vēra krellītes un rokassprādzes. Kad redzēju, ka bērni nāk nevis pa vienam vai diviem, bet pa pieciem vai desmit, lūdzu Dievam, lai Viņš visu ņem Savās rokās, jo nebiju gatava pussimts vai vairāk cilvēkiem (bija atnākuši 44 bērni un viņu vecāki, zāle bija pilna kā svētdienas Dievkalpojumā).

Dziedājām skanīgas dziesmas, mūsu mācītājs bija klāt gan lūgšanas daļā, gan tehnisko ķibeļu risināšanas daļā, atbalstīja un ganīja. Mūsu galvenais jautājums bērniem bija - ko Dievs visvairāk vēlas? Likām teikumus kopā, lai nonāktu līdz atbildei - ka Dievs visvairāk vēlas mūs izglābt no mokām, kuras mēs ar saviem grēkiem esam nopelnījuši, Viņš grib, lai mēs izvēlamies Viņu un būtu kopā ar Viņu mūžībā. Ak, tad tāpēc bija jācieš Jēzum, Dieva Dēlam? Lai mēs būtu glābti no elles mokām? Saku, ka mēs paši nekādi nevaram tikt paradīzē. Pirmajā rindā kāds zēns saka, ka varot gan. Mums jādarot labi darbi. Jēzus pats saka, ka "ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani" (Jāņa 14:6).

Runājam par Lieldienu notikumiem, jautājam un atbildam, noskaidrojam, cik svarīgi bija tas, ka Jēzus ir Dievs, ka Jēzus nebija darījis grēku, ka Jēzus nomira pie krusta, ka Jēzus piecēlās no mirušiem. Tas viss tik svarīgi, lai mēs varētu būt glābti. Cita plāna nonākšanai Paradīzē nav, kā caur Jēzus atzīšanu par Vienīgo Glābēju un pūlēm būt Viņam pazīstamam. "Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs ļauna darītāji" (Mateja 7:21-23).

Bērni domāja un rotaļājās. Orientējās pa draudzes ēku, cepa kartupeļus, spēlēja atmiņas spēles, taisīja maketus. Kad atgriezāmies zālē, pārrunājām notikušo un nu jau bērni bija pārliecinātāki savās atbildēs. Visi saņēma dāvaniņas ar evaņģēlija vēstulīti un zelta šokolādes medaļas par uzmanīgu klausīšanos.

Pēc tā visa - našķošanās pie balti klātiem galdiem. Svinīgi un skaisti. Bet galvenais – lai mēs neaizmirstu, ko mums saka Jēzus, un Viņš pasaka, ko visvairāk vēlas mūsu Dievs: "Jo Es nerunāju no Sevis, bet Tēvs, kas Mani sūtījis, Tas Man ir pavēlējis, ko lai saku un ko lai runāju. Un Es zinu, ka Viņa pavēle ir mūžīga dzīvība. Tāpēc visu, ko runāju, Es runāju, kā to Mans Tēvs Man ir sacījis" (Jāņa 12:49-50).

Ināra Roziņa

DIEVA BĒRNIEM

Gara izliešanās notikums (pēc Apustuļu darbu 1.-2.nodaļas).

Tiem (mācekļiem) Viņš (Jēzus) arī pēc Savām ciešanām ar daudz skaidrām zīmēm bija dzīvs parādījies un, četrdesmit dienas viņu vidū redzēts, runājis par Dieva valstību. Un, tos sapulcinājis, Viņš tiem pavēlēja neaiziet no Jeruzālemes, bet gaidīt Tēva apsolījumu. "Jo Jānis gan ir kristījis ar _____① , bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu pēc nedaudz dienām."

Tad tie, kas bija kopā, Viņam vaicāja: "Kungs, vai Tu šinī laikā atkal uzcelsi Israēlam valstību?" Viņš tiem atbildēja: "Nav jūsu daļa zināt laikus vai brīžus, ko Tēvs nolicis Savā paša varā. Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam _____② galam."

To sacījis, Viņš, tiem redzot, tika pacelts, un padebess Viņu uzņēma prom no viņu _____③. Kad tie, Viņam aizejot, cieši skatījās uz debesīm, lūk, pie tiem stāvēja divi vīri baltās drēbēs. Tie sacīja: "Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši _____④ aizejam." Tad viņi griezās atpakaļ uz Jeruzālemi no kalna, ko sauc Eļļas kalns, kas ir tuvu pie Jeruzālemes, vienu sabata gājumu.

Kad Vasarassvētku diena bija atnākusi, visi bija sapulcējušies vienā vietā; un piepeši no _____⑤ nāca rūkoņa, it kā stiprs vējš pūstu, un piepildīja visu namu, kur tie sēdēja, un viņiem parādījās it kā uguns _____⑥, kas sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem, un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt.

Bet Jeruzālemē dzīvoja jūdi, dievbijīgi vīri no visādām tautām zem debess; kad šī balss atskanēja, ļaužu pulks sanāca kopā un izbijās, jo ikviens tos dzirdēja runājam savā valodā. Tie sabijās un brīnīdamies sacīja: "Vai visi šie, kas runā, nav galilieši? Kā tad mēs ikviens dzirdam savu dzimto valodu - partieši, mēdieši, ēlāmieši un kas dzīvojam Mezopotāmijā, Jūdejā un Kapadoķijā, Pontā un Āzijā, Frīģijā un Pamfīlijā, Ēģiptē un Lībijas novados uz Kirēnas pusi, un še uz dzīvi apmetušies romieši, jūdi un prosēliti, krētieši un arābi, mēs dzirdam tos mūsu pašu valodās Dieva lielos darbus paužam."

①

②

④⑤

③

⑥

NOTIKUMI MAIJĀ

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA
30. **10:00** Draudzes Pavasara talka	1. **19:00** Mājas grupas	2.	3. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	4. **10:00** Ekumēniskais dievkalpojums **11:00** Baltā galdauta svētki	5.	6. **9:30** Pirmskristību apmācība **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums ar Vakarēdienu
7. **19:00** Kalpotāju lūgšanas	8. **19:00** Mājas grupas	9. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	10. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	11. **17:00** Tīņu vakars **18:00** Grupiņa sievietēm "Staigājot ar Kristu" **19:00** Jauniešu vakars	12.	13. **9:30** Pirmskristību apmācība **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums
14.	15. **19:00** Mājas grupas	16. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	17. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	18. **18:00** Sieviešu tikšanās **19:00** Jauniešu vakars **21:00** Lūgšanu vakars	19.	20. **9:30** Pirmskristību apmācība **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums
21.	22. **19:00** Mājas grupas	23. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	24. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	25. **17:00** Tīņu vakars **19:00** Jauniešu vakars	26.	27. **9:30** Kristības Ogres upē **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums
28.	29. **19:00** Mājas grupas	30. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	31. **19:00** Nedēļas dievkalpojums	1. JŪNIJS **18:00** Baznīcu nakts	2.	3. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums ar Vakarēdienu

* Ir iespējamas izmaiņas

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes avīze "Svētdienas Vēstis" 2018/05 (113), 2018. g. 20. maijs.
Avīzi veido: Dainis Pandars, korektore – Annija Lagzdiņa, salikums – Ansis Imaks.
Vidus pr. 15, Ogre, LV–5001, tālr. (+371) 2 88 99 025, otbdraudze@gmail.com, http://otbd.lv
Laikrakstu "Svētdienas vēstis" elektroniskā formātā var lasīt otbd.lv mājas lapas sadaļā "Materiāli/Raksti"

Atklāj baznīcu no jauna visā Latvijā!

1. JŪNIJĀ, 2018

BAZNĪCU NAKTS

www.otbd.lv

Ogres Trīsvienības
baptistu draudze

PROGRAMMA:

Vidus prospekts 15, Ogre

18.00 /Lielā zāle/

– Baznīcu nakts un izstādes *Kristus Latvijā* atklāšana

– Pārsteigumi pirmajiem 5 apmeklētājiem

– Mācītāja Daiņa Pandara uzruna

18.30-19.30 un 20.00-22.00
/Mazā zāle/

– Sarunu kafejnīca

– Zanes Biķes gleznu izstāde

– Domino ar mācītāju, refleksijas, intervijas

18.30

Aktivitātes pagalmā

19.30 /Lielā zāle/

Vokālās grupas ANIMA SOLLA KONCERTS

Mākslinieciskā vadītāja Mārīte Puriņa

20.00 /Torņa zāle/

Radošā darbnīca bērniem smilšu aplikācijas

21.00

Lūgšana MŪSU TĒVS

(vienlaicīgi visā Latvijā)

22.00 /Lielā zāle/

– Nakts programma GAISMA IR NĀKUSI PASAULĒ

Piedalās Ogres mūzikas skolas meiteņu ansamblis, diriģente Gunita Bičule

– Smilšu kino